

Szamarakról

2013 július 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [1](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Te nem emlékszel a kis Sziber Józsikára, mondja Marika, persze hogy nem, válaszolom, hiszen mikor meghalt, néhány hónapos lehettem, ha egyáltalán a világon voltam, de nagyon is emlékszem a szüleire, utólag értettem meg azt a különös melegséget, amivel minden egyes alkalommal fogadott bennünket, szomszédból áttotyogó, városból szalajtott nyaraló kiskölköket a gyermektelen öreg pár.

Akkor persze inkább foglalkoztatott a Juli számár, Ti, nagyok nem értettétek azt a páni rettegést, merthogy valami okból nemcsak a gyermek, hanem a kutya is hiányzott náluk, és ez a jószág átvette a ház?rz?i tisztet, és számtalanszor megkergetett, egy ízben bele a derékig ér? csalánba... A másik szomszédban a puli, az sima ügy volt, mikor látták, hogy félek t?le, mert ?rjögött, ahányszor meglátott, kezembe nyomták a tányérját, és e-lélöktek, majd' bepisiltem, de a kutya elfogadta kezemb?l az aznapit, és attól kezdve komák voltunk. Csakhogy egy számmal ezt nem lehet megtenni, soha nem békült meg, csakis a háziak jelenlétében t?rt el minket. De mindez magánügy, rossz nosztalgiával köteteket lehet megtölteni, nem vezet semmire. Ami igazán érdekes, az, hogy ebben a faluban, ahol a legö-regebbek sem jártak már viseletben, mert az ántivilágban el?rehaladott állapotban volt a polgárosodás, Okolicsányiék maszek Széchenyi-tervet csináltak, közfürd?, mozi, miegymás, a szerves életnek egy formája megmaradt. A szomorú hatvanas években (nekünk persze nem volt szomorú), a Zalára jártunk fürödni, arra a Zalára, amely Sziber Józsikát elvitte, és tavaszi áradáskor nem volt vicces egy kicsit sem, szóval ott a malom mellett volt a fürd?zésre alkalmas hely, kicsiknek a holtág, nagyoknak az él? folyó. A holtág igazából egy kerek pocsolya volt, iszapos, és tele naphallal, amik igen szépek, mert a szivárvány minden színét viselik, de roppant szúrósak. Mikor ezt eluntuk, mentünk a folyóba, már ha megengedték a nagyok A na-gyok egyébként nemigen lehettek tizenhatévesnél id?sebbek, inkább kevesebb, szóval a n?vérem korosztálya. Ha észrevették, hogy az él?víz felé sündörgünk, de kiszámíthatatlan gyakorisággal bármikor is, elkaptak, és tekintet nélkül sivalkodásunkra, kezünknel-lábunknál megfogva jól meglóbáltak, és háromra hajítottak be a folyóba. Mondanom sem kell, hiába hivatkozott az áldozat vízi analfabétizmusára, mármint hogy nem tud úszni, hát persze, te kis mafla, majd megtanulsz, itt az alkalom! Így aztán megtanultam biztonságosan fennmaradni, de az igaz, hogy a szabályos úszásnemekkel máig hadilábon állok. Mai szemmel az a különös, hogy hétszámra nem láttunk e kies helyen feln?ttet, bennünket sem kísért soha senki oda, mégis ez az örvényekkel pettyegetett, helyenként három-öt méter mély vadvíz meglegegett úgy ötvenévenként egy lélekkal, kit is teremt?jéhez visszaküldött. Nem saját humanizmusa végett, hanem mert egy hagyományos falusi gyerekközösség így m?ködik: állandó éberség-gel vannak egymás iránt. Magam nem, de n?vérem tanúja volt szabályos életmentésnek is, persze nem verték nagydobra, a fürdés nem alanyi jogunk, ha a feln?ttek megtudták volna, befellegzik, legalábbis az évben, a vakációzásnak ott a malom alatt. És tessék, az ellenpélda, hogy jó harminc év múltán, szóval mostanában, néhányszor lementünk a gyerekekkel Gárdonyba, hisz minden gyerek szereti a vizet, és összesen talán háromszor öt órát töltöttünk a félméteres pocsolya szélén, több ezer hozzánk hasonló hering társaságában, szóval borzalmas hely egy magamfajtanak, de ez alatt a tizenöt óra alatt már történt ott egy vízbefulladás. Mit lehet erre mondani? Kérdezné feleségem, hát ezt: a szerves, tehát magas kultúrával bíró kis-közösség összes tagja figyel egymásra, és természetesen az egy- két vendégére, mert minden-ki ismer mindenkit, akkor is, ha esetleg nem tudja a nevét, s ez a figyelem tartja kordában a vizek mohóságát. Ugyanakkor, vagyis kés?bb, a szórakoztatóipari vállalkozás, a modern „strandfürd?” úszómestert alkalmaz, azért, hogy figyeljen sok ezer vendégére, akiknek persze fogalmuk sincs arról, hol vannak, és ki rúgja a vizet t?lük kartávolságnyira. Csoda lenne, ha soha senki nem fulladna bele az effajta szórakoztatóiparba. Kéremszépen, ez a globalizáció. Amikor még nem volt, épesz? embernek eszébe sem jutott volna. Most, hogy van, hol vannak az épesz?ek?

Pogány István

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
